

maatte være Forbedringer, saa ere de i ethvert Fald langtfra fuldstændige, thi man kunde blive ved paa denne Maade at specialisere, hvad man paa enkelte Punkter har gjort, men derved vilde tillige opnaas, at man gjorde Anvendelsen af dem mere upraktikabel. Altfor mange Specialbestemmelser med Aldersbegrænsning og deslige tør jeg anse for ikke at være paa sin Plads i en Lov, der saaledes som denne er bestemt til at gjælde ude i det praktiske Liv. Smidlertid vil jeg ikke sige Andet end, at der i og for sig ikke kan være Noget at indvende imod de Forslag, der ere stillede af de mange Medlemmer; men skjøndt jeg maa erkjende, at det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgtreds (Chr. Jensen) havde Ret, naar han sagde, at de Underændringsforslag, der ere stillede af ham i Forening med to andre Medlemmer, mere nærme sig Regjeringens oprindelige Lovudkast, saa finder jeg dog ikke i denne Betragtning Anledning til at tilraade det ærede Thing at vedtage disse Underændringsforslag. Jeg kan nemlig ikke skjønne rettere end, at den overveiende Stemning dog er for at antage, at Hingste, naar de ere 1 Aar eller derover, ere avledygtige, og under denne Forudsætning maa jeg for mit Vedkommende sige, at det forekommer mig, at det vil være saare betænkeligt at sætte Alderen til 1½ Aar i Stedet for til 1 Aar; thi ærede Medlemmer ville jo ikke have overset, at det er en Tanke, der saa at sige har været klassificerende i Lovforslaget, at sætte øverst og belægge med høist Mulkt netop Handedyr, paa Grund af den store Skade i landøkonomisk Retning, som de ved deres Avledygtighed kunne forårsage. Jeg maa ogsaa erkjende, at de Bestemmelser, som vare foreslaaede i det oprindelige Lovudkast, vare blevne, som de vare, derved, at de vare tagne ud af ældre Bestemmelser; men det lader sig ikke benegte, at efterhaanden som Husdyravlen fremmes her i Landet, ere Dyrene ogsaa avledygtige i en meget tidligere Alder, end de vare, da den ældre Lovgivning blev givet. Hvad Bøderen angaar, da hører jeg ogsaa til dem, der anse dette Dyr for at være et slemt Dyr, og navnlig for at være et af de Dyr, som vel maatte Mennesker kunne værges sig imod, naar de

ere unge (En Stemme: Magelig!) ja, magelig kunne værges sig imod, men derimod kan man ikke værges sig for, at Ens Faar kunne blive med Lam efter den, og dette er efter min Formening et væsentligt Moment, som bør tages i Betragtning, hvorfor jeg bestemt maa modsætte mig Underændringsforslaget under Nr. 3 b. Det forekommer mig ogsaa, at de Erindringer, som ere gjorte med Hensyn til Fodergjælden af dem, vilde være fuldstændig tilfredsstillende, dersom Forslaget under Nr. 6 vedtages. Hvad derimod Forslaget under Nr. 7 angaar, da finder jeg ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at gaa ind paa det. Det er vel muligt, at der en enkelt Gang kan indtræffe et Tilfælde, hvor den Tid, der her er givet, ikke vil være tilstrækkelig for en Mand til at faae efterføgt sit Dyr, men der kan dog heller ikke være den mindste Tvivl om, at i de allerfleste Tilfælde er den Tid af 3 Dage, der er givet i Lovforslaget, fuldstændig tilstrækkelig; thi de Herrer maa ikke glemme, at det egentlig er 4 Dage, og den, der ikke savner sine Kreaturer før længe efter, at de ere blevne borte, maa finde sig i, at de gaa tabte for ham. Det er, som sagt, muligt, at Fristen i ganske enkelte Tilfælde ikke vil være lang nok, det tør jeg ikke sige Noget imod, men dette er ikke tilstrækkelig Grund til at give Anvisning paa at være ligegyldig i 99 af 100 Tilfælde, lade Andre have Uleilighed og Bekostning med Dyrene og ikke søge efter dem, ja, ikke en Gang savne dem, før det maatte konvenere. Jeg tillader mig derfor at fraraade at vedtage Underændringsforslaget under Nr. 7. — Jeg kommer nu til et af de væsentligste Underændringsforslag, nemlig det under Nr. 8, hvor man vil indskrænke Reglen i § 7, 3die Stykke, til kun at gjælde i det Tilfælde, at man ikke kender vedkommende Dyrs Eier. De Herrer ville vide af Forhandlingerne i det andet Thing, at jeg i det Hele taget ikke sætter nogen overordentlig stor Pris paa hele Bestemmelsen i § 7, fordi jeg, navnlig efter den Tilføielse, den har faaet i andet Stykke, anser den for sjældent at ville være praktikabel. Jeg tror, at de Betingelser, der udfordres for Anvendelsen, navnlig i Henseende til Bevist, i de allerfleste Tilfælde ville være saa vanfle-